

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło

w sprawie z odwołania K. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
z udziałem zainteresowanego P. J.
o ustalenie podstawy wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 czerwca 2021 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 grudnia 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego
kwotę 1.800 (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 13 grudnia 2019 r. oddalił apelację ubezpieczonej K.W. od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 29 maja 2019 r., oddalającego odwołanie ubezpieczonej od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z. z dnia 6 grudnia 2018 r., stwierdzającej, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, tj. emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe K. W. z tytułu zatrudnienia u P. J. wynosi 4.200 zł za miesiąc.

W wywiezionej od powyższego wyroku skardze kasacyjnej odwołująca się, zaskarżając wyrok Sądu drugiej instancji w całości, podniosła zarzut naruszenia

prawa materialnego: 1) art. 7 w związku z art. 22 w związku z art. 87 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 83 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 18 ust. 1 w związku z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 266, dalej jako: ustawa systemowa), przez jego błędne zastosowanie i uznanie, wobec braku wyraźniej delegacji ustawowej w tym zakresie, że organ rentowy posiada kompetencję do ustalenia wysokości podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne i weryfikacji wysokości wynagrodzenia pracownika, mimo ważnej i wykonywanej umowy o pracę oraz pobieranej składki na ubezpieczenie społeczne, adekwatnej i prawidłowo wyliczonej do wynagrodzenia wskazanego przez strony umowy o pracę według woli i interesu organu rentowego; 2) art. 41 ust. 11-13 ustawy systemowej i uznanie, że organ rentowy prawidłowo obniżył podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe odwołującej się do kwoty 4.200 zł brutto wynagrodzenia za pracę, w sytuacji braku podstaw do obniżania podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne, gdyż wynagrodzenie wskazane przez strony w umowie o pracę odpowiada wykształceniu i doświadczeniu zawodowemu ubezpieczonej oraz jest adekwatne do możliwości dochodowych zainteresowanego jako płatnika składek i poziomu kosztów ponoszonych przez niego na zapewnienie swojemu przedsiębiorstwu obsługi prawnej przed zawarciem umowy o pracę z ubezpieczoną; 3) art. 58 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez niewłaściwe zastosowanie do spraw ze sfery prawa publicznego i uznanie, że umowa o pracę między ubezpieczoną a zainteresowanym jest nieważna w części dotyczącej wysokości wynagrodzenia za pracę ponad uznaną jako podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne kwotą 4.200 zł brutto miesięcznie, w sytuacji gdy wynagrodzenie za pracę ustalone w umowie o pracę z dnia 23 lipca 2018 r. nie jest wynagrodzeniem rażąco wygórowanym, mając na uwadze zakres odpowiedzialności zawodowej ubezpieczonej, jej doświadczenie zawodowe, zakres obowiązków pracowniczych ubezpieczonej, a odpowiadającym stawkom rynkowym wynagrodzenia prawnika in-house'owego, świadczącego pomoc prawną w branży budowlanej; 4) art. 22 k.p. w związku z art. 78 § 1 k.p., przez jego błędne zastosowanie, a w konsekwencji pominięcie, że strony stosunku pracy mogą

dowolnie i swobodnie kształtować wysokość wynagrodzenia pracownika, gdyż nie istnieje żaden próg maksymalny wysokości wynagrodzenia należnego pracownikowi za zajmowanie danego stanowiska pracy, zaś wynagrodzenie za pracę powinno być tak ustalone, aby w szczególności odpowiadało rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymagalnym do jej wykonywania, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy. Art. 78 § 1 k.p. jest normą programową niemającą zastosowania do sfery prawa publicznego w postępowaniu przed ZUS. Skarżąca podniosła także zarzut naruszenie przepisu postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy - art. 327¹ § 1 k.p.c., przez wadliwe, niepełne i lakoniczne sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji i brak wskazania w nim przyczyn, dla których w ocenie tego Sądu dopuszczalne jest ograniczenie treści umów o pracę w zakresie wysokości wynagrodzenia, mimo braku ustawowego, maksymalnego progu w tym zakresie, na podstawie decyzji administracyjnej, przez przyznanie organowi rentowemu kompetencji do zmiany umowy o pracę w części dotyczącej wynagrodzenia, mimo że umowa o pracę była zawarta i była wykonywana zgodnie z wolą stron i brak wyjaśnienia w treści uzasadniania przyczyn, dla których uznano zarzuty skarżącej za niezasługujące na uwzględnienie.

Z powołaniem się na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w C. i uwzględnienie odwołania od decyzji organu rentowego; ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kosztów postępowania kasacyjnego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołująca się wskazała, że w sprawie występuje istotne i nierozstrzygnięte w jednoznaczny sposób zagadnienie prawne dotyczące kompetencji organu rentowego do kwestionowania ważnie zawartej i wykonywanej zgodnie z wolą stron umowy o pracę z punktu widzenia wysokości wynagrodzenia za pracę. W uzasadnieniu podniosła, że zagadnienie istnienia lub braku kompetencji ustawowej organu rentowego do kwestionowania umów o pracę z punktu widzenia wysokości

umówionego przez strony i wypłacanego wynagrodzenia za prace dla celów następnie wypłacanych świadczeń z ubezpieczenia społecznego jest zagadnieniem istotnym, lecz ciągle nierozstrzygniętym jednolicie w orzecznictwie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie od strony skarżącej na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym między innymi na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania

kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecnictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr

553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wnioszek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało ono sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem skarżącego jest też wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. W szczególności rolą Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym nie jest wyręczenie strony reprezentowanej w procesie przez profesjonalnego pełnomocnika we wskazaniu (doprecyzowywaniu) treści postulowanych zagadnień prawnych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2019 r., II UK 255/18, LEX nr 2688935).

Skarżąca nie zdołała wykazać występowania w sprawie powołanej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Postawione przez skarżącą we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienie: „dotyczące kompetencji organu rentowego do kwestionowania ważnie zawartej i wykonywanej zgodnie z wolą stron umowy o pracę z punktu widzenia wysokości wynagrodzenia za pracę”, nie stanowi prawidłowo sformułowanego pytania prawnego, nie zawiera pogłębionej analizy prawnej, w tym argumentów prawnych na poparcie stanowiska strony skarżącej, nie wykazuje rozbieżności w orzecznictwie, ani odmiennej – od przyjętej w

judykaturze - wykładni przepisów zastosowanej przez Sądy orzekające w niniejszej sprawie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, co zostało zauważone i zaakceptowane przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 29 listopada 2017 r., P 9/15 (OTK-A 2017 nr 7, poz. 78), ugruntowany jest pogląd o prawie organu rentowego do kontroli wysokości wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, jeżeli okoliczności sprawy między innymi wskazują, że zostało ono wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2005 r., II UZP 2/05, OSNP 2005 nr 21, poz. 338 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 maja 2009 r., III UK 7/09, LEX nr 509047; z dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 26/07, LEX nr 1402647; z dnia 19 września 2007 r., III UK 30/07, LEX nr 896060; z dnia 8 stycznia 2007 r., I UK 207/16, LEX nr 470024; z dnia 6 lutego 2006 r., III UK 156/05, LEX nr 272549). Sąd Najwyższy w powołanej uchwale z dnia 27 kwietnia 2005 r., II UZP 2/05, podkreślił, że alimentacyjny charakter świadczeń z ubezpieczeń społecznych oraz zasada solidaryzmu wymagają, ażeby płaca - stanowiąca jednocześnie podstawę wymiaru składki - nie była ustalana ponad granicę płacy słusznej, sprawiedliwej i zapewniającej godziwe utrzymanie oraz żeby rażąco nie przewyższała wkładu pracy, a w konsekwencji, aby składka nie przekładała się na świadczenie w kwocie nienależnej. Sąd Najwyższy zwrócił też uwagę, że choć przepisy prawa ubezpieczeń społecznych w swej warstwie literalnej odnoszą wysokość składek do wypłaconego wynagrodzenia, to w rzeczywistości odwołują się do takiego przełożenia pracy i uzyskanego za nią wynagrodzenia na składkę, które pozostaje w harmonii z poczuciem sprawiedliwości w korzystaniu ze świadczeń z ubezpieczenia, udzielanych z zasobów ogólnospołecznych. Dlatego też ustalenie zbyt wysokiego wynagrodzenia za pracę może być, w konkretnych okolicznościach, uznane za nieważne, jako dokonane z naruszeniem zasad współżycia społecznego, polegającym na świadomym osiągnięciu nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu. Godziwość wynagrodzenia będąca jedną z zasad prawa pracy (art. 13 k.p.), w prawie ubezpieczeń społecznych zyskuje dodatkową wartość, na gruncie systemu ubezpieczeń istnieje

bowiem silna potrzeba działania w granicach prawa wyznaczonych przez wymagający ochrony interes publiczny oraz zasadę solidarności ubezpieczonych. Godziwość wynagrodzenia odnosi się tu nie tylko do potrzeb pracownika, ale również do świadomości społecznej oraz ogólnej sytuacji ekonomicznej. W związku z tym nadmiernemu uprzywilejowaniu płacowemu pracownika, które w prawie pracy może odpowiadać swobodzie wynikającej z art. 3531 k.c., w prawie ubezpieczeń społecznych przypisuje się, w konkretnych okolicznościach, zamiar nadużycia świadczeń przysługujących z tego ubezpieczenia. Chodzi też o to, aby wynagrodzenie rażąco nie przewyższało wkładu pracy, a składka nie przekładała się na świadczenie co do wysokości nienależne. W uzasadnieniu wyroku z dnia 4 sierpnia 2005 r., II UK 16/05 (OSNP 2006 nr 11-12, poz. 191), Sąd Najwyższy stwierdził, że nie do przyjęcia jest pogląd, iż ubezpieczony "przychodzi" do ubezpieczenia z kwotą wynagrodzenia ustaloną w drodze umowy lub przepisów płacowych, które - jako podstawa wymiaru składki - nie może być weryfikowane w inny sposób, jak tylko wynikający z przepisów ustaw ubezpieczeniowych. Umowa o pracę wywołuje skutek nie tylko bezpośredni, ustalający wzajemne stosunki między pracownikiem i pracodawcą, lecz także dalszy, gdyż umówione wynagrodzenie za pracę kształtuje również stosunek ubezpieczenia społecznego; określa wysokość składki ubezpieczeniowej i w konsekwencji prowadzi do uzyskania świadczeń na odpowiednim do niej poziomie. Choć przepisy prawa ubezpieczeń społecznych w swej warstwie literalnej odnoszą wysokość składek do wypłaconego wynagrodzenia, to w rzeczywistości odwołują się do takiego przełożenia pracy i uzyskanego za nią wynagrodzenia na składkę, które pozostaje w harmonii z poczuciem sprawiedliwości w korzystaniu ze świadczeń na ubezpieczenie, udzielanych z zasobów ogólnospołecznych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2019 r., UK 566/17, LEX nr 2611883 i z dnia 14 września 2012 r., I UK 220/12, LEX nr 1675400).

Kompetencje kontrolne organu rentowego wynikają wprost z art. 86 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który przewiduje, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych upoważniony jest do kontroli wykonywania zadań i obowiązków w zakresie ubezpieczeń przez płatników składek. Kontrola ta obejmuje m.in. zgłoszenie do ubezpieczenia. Istnienie stosunku ubezpieczenia można

wywodzić jedynie z ważnej umowy o pracę. Ta z kolei musi być analizowana przez pryzmat przepisów Kodeksu cywilnego, do których odpowiedniego stosowania odsyła art. 300 k.p. Nie sposób więc przyjąć, że ocenie nie podlega ważność stosunku ubezpieczeń na co nie pozwala brak odesłania do przepisów cywilistycznych. Ocena ta ma bowiem charakter dwuetapowy: najpierw podlega jej ważność umowy o pracę w świetle regulacji zawartych w Kodeksie cywilnym, przez odpowiednie ich stosowanie w oparciu o art. 300 k.p., a następnie - możliwość podlegania z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym. Posiadanie omawianych kompetencji kontrolnych organów stosujących prawo potwierdzał wielokrotnie Sąd Najwyższy, uznając, że w oparciu o art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p. organ rentowy może zakwestionować ważność umowy, o pracę jako sprzecznej z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa (tak: wspomniana uchwała z dnia 27 kwietnia 2005 r.; II UZP 2/05; OSNP 2005 nr 21, poz. 338 i wyrok z 18 października 2005 r.; II UK 43/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 251). To samo należy odnieść do zarzutu pozorności umowy o pracę, unormowanego w art. 83 § 1 k.p. w związku z art. 300 k.p. I UK 376/17 (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2018 r., LEX nr 2566917).

Sąd odwoławczy orzekł zgodnie z tą wykładnią, uznając, że przyznanie ubezpieczonej wynagrodzenia w wysokości 12.500 zł, w ustalonych w sprawie okolicznościach, było rażąco wygórowane i dokonane zostało z naruszeniem zasad współżycia społecznego i zamiarem nadużycia prawa do świadczeń. Podkreślił bowiem, że udział ubezpieczonej w tworzeniu funduszu z tytułu zatrudnienia u płatnika składek wynosił 4.448,53 zł, zaś potencjalna wysokość uzyskanych przez nią świadczeń z tytułu zasiłku chorobowego i macierzyńskiego wyniosłaby 146.404,69 zł, a zatem byłaby ona ponad 300-krotnie wyższa niż jej wkład w ten fundusz. W związku z niewspółmiernością tych świadczeń i naruszeniem zasad współżycia społecznego, przede wszystkim zasady solidaryzmu, Sąd uznał postanowienia umowy w zakresie wynagrodzenia za pracę skarżącej za nieważne i zastosował w to miejsce wysokości wynagrodzenia za pracę w kwocie określonej przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji (k. 5 i 13 uzasadnienia wyroku).

We wniosku zawartym w skardze kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono juredycznego wyводу, który przekonywałby, że dotychczasowy

bogaty dorobek orzecznictwa i piśmiennictwa jest niewystarczający z punktu widzenia przedmiotu sprawy, w której została złożona niniejsza skarga. Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przypominając, że ciężar wykazania przyczyn kasacyjnych spoczywa na stronie skarżącej, a Sąd Najwyższy - orzekając w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - bada jedynie wniosek i jego motywy (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), bez wnikania w ocenę zasadności podstaw kasacyjnych (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13 i z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepublikowane). Nie jest w szczególności zadaniem Sądu Najwyższego poszukiwanie argumentów na rzecz istnienia przesłanek przedsądu w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, jeżeli skarżący zaniechał ich przedstawienia we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13; z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16; z dnia 7 grudnia 2018 r., II CSK 309/18 i z dnia 15 marca 2019 r., IV CSK 373/18, niepublikowane).

Wobec niewykazania przez skarżącego istnienia powołanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).